Ginevra's Zuid Italiaanse Clownsreis 2003

Op 20 juni 2003 ontmoeten 15 clowns elkaar in Napels. Ik reis met een andere Nederlandse clown, Adriana. Verder zijn we met 6 Amerikanen en 7 Italianen. We hebben een geweldige groep en worden een hechte familie.
Ginevra alias Gin Gin en haar organisatie Clown One Itaty hebben deze reis georganiseerd.
We zullen in 9 dagen van Napels naar Puglia en Calabria reizen.
In het vliegtuig van Alitalia zijn de piloten heel verheugd om ons te zien . We moeten meteen op de foto in de cockpit. Dit is een mooi begin van de reis.

Onze toer begint een dag later, 21 juni in een grote gevangenis net buiten Napels. We bezoeken er mannen die op de ziekenafdeling verblijven en de aids hebben.
Een maand tevoren hebben we onze paspoort nummers en persoonlijke gegevens doorgegeven.
Als we bij het enorme gebouw aankomen moeten we uitstappen.
We reizen in twee busjes. Onze chauffeurs heten beiden Giuseppe. We moeten nu onze tassen in het ene busje doen en met zijn allen in het andere busje doorrijden tot we bij de ingang zijn. Een bewaker gaat met ons mee tot aan de volgende ingang.
Na een lange tijd wachten mogen we naar binnen.
Een voor een gaan we door een soort sluis naar binnen en worden we gefouilleerd.
We mogen onze muziekinstrumenten en kadootjes meenemen. Ons paspoort blijft bij de bewakers.
Het lijkt er allemaal heel serieus en streng. Eerst “gedragen” we ons een tijdje maar houden dat niet lang vol. Zo nu en dan komt er ergens een muziekje of dansje vandaan.
Nadat er 5 clowns naar binnen zijn zie ik de 4 controleurs voorzichtig iets ontspannen.

Uiteindelijk kunnen we contact maken en kunnen ook zij een beetje lachen. De vuilnis ophaal mannen die op dat moment hun werk doen kijken met grote ogen naar ons. Ik ga naar hen toe om even samen te dansen.
Omdat het een hele tijd duurt voordat we allemaal gecontroleerd zijn worden we steeds luidruchtiger en verschijnen er gezichten voor de ramen. Uiteindelijk vertrekken we als groep al muziek makend richting ziekenafdeling.
Het is de eerste keer in de geschiedenis van deze gevangenis dat er clowns op bezoek komen.Voor mij is het ook de eerste keer in een gevangenis.
We lopen vele gangen en gesloten deuren door voordat we op de juiste afdeling zijn. Iedere afdeling bestaat uit lange gangen waar mannen rondlopen of in kamers zitten. Ons wordt verteld dat de mensen die wij bezoeken met drugs of de maffia te maken hebben gehad.
Er zijn een paar erg zieke mannen. Het doet hen zichtbaar goed om aandacht te krijgen. We maken muziek, spelen, dansen en lachen met hen en delen kadootjes uit. Aan een man geef ik een cristal. Elena die als tolk optreed vertelt de betekenis. Ik weet niet of hij het begrijpt, maar hij houdt de cristal stevig in zijn hand. Tijdens ons bezoek zit hij ineengedoken op een stoel. De behandelend arts van deze mannen wil ook een cristal voor in zijn kamer.
Als we drie afdelingen hebben bezocht lijkt het hele gebouw een beetje gesmolten te zijn. De muziek en onze vrolijke kleren werken ontspannend op bewakers en gevangen. Het stroomt als een domino effect door het enorme gebouw.
Op een grotebinnen plaats maken we met zijn allen muziek. Vele handen wuiven naar ons door kleine getraliede raampjes.
De directeur is jong en hartelijk en blij met ons bezoek. Hij vertelt dat de meeste zieken hier beter verzorgd worden dan buiten de gevangenis. Er zijn amper familie of vrienden die de verzorging op zich willen nemen. Hij biedt ons iets te drinken aan ergens in de tuin. Enkele gevangenen mogen naar ons toe komen om nog meer met ons te delen. Ik weet zeker dat er volgend jaar weer clowns worden uitgenodigd.

De volgende dag gaan we op weg naar een aktiviteitencentrum, waar mensen met dementie of psychiatrische klachten samenkomen. Het wordt een groot feest. De overdekte buitenzaal en tuin zijn versierd. Er zijn veel verzorgers/sters. Er is zelfs een muziekinstallatie met knalharde muziek. Veel mensen zitten langs de kant. We nemen hen mee naar de dansvloer. We dansen en praten met zoveel mogelijk mensen. Het ontroert me geweldig als ik ervaar hoe muziek, dans en aandacht, doffe ogen en stijve ledematen doen glimmen en genieten. Enkele mensen nemen de microfoon en zingen prachtige Italiaanse liederen. Voor de meeste is het jaren geleden dat ze dit deden.

Ginevra vertelt ons later dat er een groot schandaal is ontdekt aan het begin van dit jaar. In een verzorgingshuis zaten mensen tijdenlang vastgebonden, zittend in hun ontlasting. De regering controleert de huizen nu regelmatig. Veel van deze mensen zijn aanwezig deze dag.

Op 23 juni pakken vertrekken we naar Puglia Salento. We achten op onze chauffeurs in een hele drukke Napelse straat. Omgeven door al onze koffers clownen we met rijdende en lopende voorbijgangers.
Onderweg bezoeken we een ziekenhuis waar nooit clowns geweest zijn. De directeur ontvangt ons en vertelt waar we heen gaan: Naar de polikliniek. In een grote kale gang zitten mensen met kanker te wachten tot ze aan de beurt zijn om behandeld te worden. Even voelt het vreemd om hier te gaan “clownen”. Maar na een half uur van contact maken, stroomt de clowns energie. Ik zie hoe de sfeer meer ontspannen wordt en ben blij hier te mogen zijn. Ik word door een verpleegster meegenomen naar een jonge vrouw die in een rolstoel zit. Ze heeft het erg moeilijk. Ze wacht op haar eerste behandeling.
Als ik contact met haar heb gemaakt geef ik haar een cristal. Dat komt aan. Ze wordt erg emotioneel evenals haar moeder. Er komen meer clowns aan en dan ontstaat er een gooi en smijt spel met mijn griezellige piepspinnen. De familie ziet er ontspannender uit als ze

de behandelkamer ingaan. Ik voel me heel dankbaar dat ik deze mooie vrouw heb ontmoet.
Ik weet zeker dat we volgend jaar weer uitgenodigd zullen worden en meer afdelingen kunnen bezoeken.

De volgende dag gaan we naar de kinderafdeling van een groot ziekenhuis. Op dat moment liggen er niet zoveel kinderen. Het lijkt alsof we met meer clowns zijn dan dat er patientjes zijn. Daarom krijgen de kinderen en personeel heel veel aandacht. Soms is dat lastig. Het is goed opletten dat we elkaar niet storen in het in contact zijn met een kind.

Dan is het tijd om verder te reizen naar Calabria. Onderweg bezoeken we een vluchtelingenkamp. Het gebouw ligt tegenover de zee, heeft enorme muren en hoge hekken rondom. Een enorme tegenstelling. Er zijn hier mensen die moeten wachten op terugkeer naar hun land. Ze hebben geen visum gekregen om te kunnen blijven. Er zijn veel mannen uit Pakistan, families uit Albanië en Kosovo. Er is daar niets te doen. Wij zijn een welkome afleiding. Het blijkt heel belangrijk te zijn dat mensen hun verhaal kunnen vertellen. We maken muziek, er zijn ballonnen en kadootjes. Het is die dag heel heel heet. Na ons bezoek krijgen we een uitgebreide lunch aangeboden van de directeur.

Onze geweldige chauffeurs rijden ons langs prachtige natuur naar het dorpje Caulonia. We zien honderden olijfbomen onderweg, bergen en aanlokkende kilometers zee. We komen s'avonds laat aan. Vrienden van Ginevra wachten ons op.
Er is dat weekend een theater festival. De volgende ochtend is er een meeting met ons en andere theatermakers in het dorpskerkje. Het is de bedoeling dat wij iets over onszelf vertellen, met name waarom we dit werk doen. Dit overvalt mij een beetje. Ik ben niet zo'n held in spreken in het openbaar. Net als in een vliegtuig zitten vind ik het eng en leuk tegelijkertijd.
Dan hebben we een uurtje tijd om toerist te zijn en rond te lopen in dit schitterend dorpje.

S'middags rijden we naar een centrum waar ongeveer 40 volwassenen met een

verstandelijke-en /of lichamelijke handicap wonen. Het ziet er erg arm uit, maar de sfeer is goed. Het is weer duidelijk hoe belangrijk het is dat ook de verzorgers/sters in het zonnetje gezet worden. Ze sralen dankbaarheid uit. Mariana uit onze groep speelt uren op haar Organettie, een kleine accordeon. Ook hier doet de muziek wonderen evenals het spelen met ballonnen.

Ons laatste ziekenhuisbezoek is op 27 juni. Het is ongeveer 40 graden en we moeten echt in de schaduw lopen.
In dit ziekenhuis hebben we eerst een vergadering met de directeur en de dokters. We praten in een deftige kamer met vlaggen en diploma's. De televisie is ook aan wezig. Ginevra vertelt hoe belangrijk het is dat er regelmatig clowns in het ziekenhuis komen en dat ze betaald krijgen. Ik vertel over de cliniclowns in Holland. Ondertussen zijn twee van ons met een windjeslaatkussen in de weer. Ze krijgen de slappe lach en kunnen niet meer stoppen. Gelukkig mag dat als clown. Eindelijk kunnen we naar de kinderafdeling. Telkens als we in een ziekenhuis zijn is het geweldig om met iedereen die we op de gangen tegenkomen contact te maken. Maar we moeten doorlopen. Dat lukt niet altijd. Een verpleegster neemt me mee naar kamers waar kinderen alleen liggen. Ik praat clownsitaliaans.
Italo, de partner van Ginevra maakt deze toer veel foto's en videofilms. Als hij filmt terwijl ik contact maak met een heel ziek meisje van ongeveer 11 jaar heb ik daar moeite mee. Zo'n camera is soms erg indringend. Hij verzekert me dat het oké is.

S'avonds is er feest in Caulonia. We zijn erg laat terug in ons hotel. We krijgen een heerlijk diner. De kok heeft jarenlang op een cruiseboot als hoofdkok gewerkt. Nu is hij met pensioen. Hij draagt zijn koksoutfit met muts en al. Hij is erg trots op het Engels dat hij spreekt. De eigenaresse van dit mooie hotel heeft een jaar geleden haar man verloren. Ze heeft zwarte kleren aan.
Het hotel is vernieuwd en wij zijn de eerste gasten na de verbouwing. Er is een zwembad met uitzicht op de bergen. Ik duik er iedere morgen om 7 uur in. Een waar genot.
Dit is onze laatste avond. Ook al ben ik heel moe, ik ga mee naar het dorp. Er is live

muziek op het dorpsplein. Eromheen zitten families. Heel jonge kinderen lopen rond en ouderen zitten op stoelen in een grote cirkel. In het café is heerlijk ijs te koop.
Dit is een schitterende avond. Het is nog lekker warm na de enorme hitte van overdag. Families, muziek en dansen buiten zonder jas. Dat is voor mij als Hollandse iets heerlijks. Ik geniet met volle teugen en dans en zwier met alle mannen in onze groep. Na een tijd samen reizen en werken word je vanzelf ook een familie.

Gelukkig mogen we uitslapen van onze chauffeurs, alvorens we vertrekken richting Napels.
Het is 28 juni en we wuiven de eerste vertrekkende Italiaanse clowns uit op het vliegveld. Met de anderen en enkele Italiaanse vrienden eten we die avond pizza en spaghetti. Het is spannend om door nachtelijk Napels te lopen. Iedereen is buiten. Er zijn veel scootertjes. Ik houd mijn tas stevig onder mijn arm vast.
Pas de volgende dag is er een uurtje tijd om de stad bij daglicht te bekijken: prachtig!
Ik loop samen met Adriana rond. Het is zondag. Helaas zijn alle winkels dicht. Er lopen meisjes in prachtige witte jurken samen met hun familie voorbij en we horen veel kerkklokken.

Om half twee staan we gepakt klaar om met Guiseppe naar het vliegveld te vertrekken. We hebben ons clownskostuum en neuzen aan.
In het vliegtuig zitten Adriana en ik naast een Hollandse vrouw die ons met sponsoren wil gaan helpen. Ze heeft heel veel kontakten. Dat is precies wat we nodig hebben.
Op Schiphol gaan we op de foto met andere passagiers.
De anderhalve week is omgevlogen. Ik heb de herinnering aan veel glimmende gezichten.
Iets over de betekenis van de **Kristallen.**
Een kristal staat symbool voor een heleboel dingen.
Als je door een kristal kijkt, zie je allemaal regenbogen.
Via deze regenbogen kun je je voorstellen dat je in het magische Regenboogbos kunt komen. In dat bos kun je even vergeten dat je pijn hebt of verdrietig bent. Je kunt er alles doen wat je wilt. Je kunt er bijvoorbeeld vliegen. Je kunt er al je vrienden en familie ontmoeten. Je kunt alles eten wat je wilt. Er zijn prachtige bloemen, dieren, elfjes, kabouters, en alle kleuren van de regenboog. Een regenboog kan je verbinden met iemand anders. Via de regenboog kun je met een ander communiceren. De een aan de ene kant, de andere aan het andere eind van de boog. Dan kan je praten met iemand die niet lichamelijk aan wezig is. Ook kan dat met mensen die zijn overleden. Je kunt over de regenboog glijden en ergens heenvliegen.
Als je een kristal voor het raam hangt en de zon schijnt erdoor dan dan zie je regenbogen op de muren.

Ciao ciao, tot de volgende keer.
Evelyn Citroen, 10-9-2003.